

KANTONALNI SUD U TUZLI
Broj: K. 186/96
Tuzla, 19.9.1997. godine

Presuda je pravosnažna- potvrđena presudom
Vrhovnog suda FBiH broj Kž-591/98
od 01.08.2000. godine

U IME NARODA!

Kantonalni sud u Tuzli u vijeću sastavljenom od sudije Imamović Sulejmana, kao predsjednika vijeća, sudije Skenderović Midhata, kao člana vijeća i sudija porotnika Dimitrović Dušana, Jahić Jakuba i Marković Stjepana, kao članova vijeća, uz sudjelovanje zapisničara Duraković Zinete, u krivičnom predmetu protiv T.T. i B.D.1 zbog krivičnog djela - Genocid - iz čl. 141. preuzetog Krivičnog zakona SFRJ / u daljem tekstu KZ-a/ u vezi sa čl. 22. KZ-a, odlučujući po optužnici Kantonalnog /ranije Višeg javnog/ tužilaštva Sarajevo KT br. 49/96 od 22.7. 1996. god. nakon održanog glavnog usmenog i javnog pretresa, donio je dana 19.9.1997. god. i istog dana u prisustvu zamjenika Kantonalnog tužioca u Tuzli Šukalić Alije, optuženih i njihovih branilaca Ćosić Šasenama i Konjić Rifata, adv. iz Tuzle, javno objavio

P R E S U D U

OPTUŽENI:

1. T.T., sin M. i majke S., rođj. M., rođj. ... god. u selu T., općina V., privremeno nastanjen u V. ..., po zanimanju metalo strugar, oženjen, otac jednog djeteta, po nacionalnosti ..., državljanin ..., - nalazio se u pritvoru od 4.2.1996. god. do 19.9.1997. godine,

2. B.D.1, sin M. i majke N. rođj. R., rođj. ... god. u Č., gdje je i nastanjen, ..., po zanimanju vozač, oženjen, otac troje djece, po nacionalnosti ..., državljanin ..., nalazio se u pritvoru od 4.2.1996. god. do 19.9.1997. godine,

OSLOBADJAJU SE OD
OPTUŽBE

/člana 350. st. 1. tač. 3. ZKP-a/

Da su:

Učestvovali u planiranom i organizovanom sistematskom uništenju ljudi pripadnika nesrpske nacionalnosti što je suprotno Konvenciji o sprečavanju i kažnjavanju zločina

genocida od 9.12.1948. godine /Ženevska konvencija/, tako što su:

1. T.T.:

a/ Kao pripadnik paravojne Vlaseničke brigade, u namjeri i sa zadatkom potpunog progona i uništenja stanovništva nesrpske nacionalnosti, u periodu od početka maja do kraja avgusta 1992. god. učestvovao u progону, hvatanju, zatvaranju i ubijanju stanovnika Muslimanskih sela na lokalitetu sjeverni dio općine Vlasenica, pravcem zapad – istok prema Cerskoj, na taj način što je sa drugim pripadnicima Srpske paravojske naoružan upadao u Muslimanska sela gdje su zatočeno civilno stanovništvo ubijali, zarobljavali i transportovali u zatvore i logore u Vlasenici, potom imovinu pljačkali, a kuće i gospodarske objekte palili, kojom prilikom su u selima Piskavice, Drum, Kuljančići, Džemat, Mršići, Mramor i Pijuci zatočeni i ubijeni M.M.1, P.S.1, M.M.2, V.Š., V.H., F.M.1, F.R., D.B.1, D.E., V.H., M.A.1, Dž.H., Dž.A.1, Š.A.1, Š.F., P.M., H.Š., A.H., S.A.1, H.N., Š.M., H.O., M.J.1, M.M.3, J.E., J.M.1, S.F.1, S.F.2, S.S.1, K.M.1, D.H.1, K.F., Z.S., Č.S.1, B.N.1, J.J., K.R., K.N.1, K.S.1, K.H.1, H.B.1, H.H.1, H.H.2, Mldb.1 / star ... godine/, H.A.1, H.M.1 i Mldb.2 / star ... godina/,

b/ Prilikom progona civilnog stanovništva koje se bježeći prema Cerskoj skrivalo u obližnjim šumama ubili A.M.1, M.Š., F.R., M.B.1, M.M.4, S.H.1, M.A.2, M.I.1, F.M.2, H.I.1, M.S.1, M.I., Z.R.1, H.D., M.O., S.E., M.M.5, F.M.3, B.H.1, B.A.1, O.M.1, O.I.1, O.I.2, F.Š., F.A.1, S.F.3 zv. "G", S.S.1, H.H.3, H.I.2, H.A.2, J.I., D.H.2, H.R., K.Z., H.A.3, H.H.4, Dž.R., Dž.S.1 i Dž.O.

c/ Zarobili i deportovali u zatvore i logore u Vlasenici A.F., A.M.2, A.S.1, A.R.1, A.M.3, A.R.2, A.Dž., A.A.1, A.B., B.M.1, B.F., B.S.1, B.H.2, D.R., D.M.1, D.M.2, Dž.A.2, Dž.M.1, Dj.F., F.H., F.A.2, G.E., G.H.1, H.S., H.M.2, H.E., H.M.3, H.B.1, K.H.2, K.M.2, K.H.3, K.K., K.R., K.M.3, M.S.2, M.S.3, M.S.4, M.R., M.A.3, M.S.5, O.E., N.O., O.I.3, O.J., P.H., P.F., P.I., R.H., S.A.2, S.M.1, S.M.2, S.Z.1, Z.A.1, Z.M.1, Z.I. i Z.H.,

2. B.D.1:

a/ Kao pripadnik dobrovoljačkih jedinica iz Srbije dana 30.3. 1992. god. sa neutvrđenim brojem pripadnika tih jedinica krenuo iz kasarne u Bijeljini u centar grada, sa zadatkom zauzimanja vitalnih objekata u gradu i zastrašivanja nesrpskog stanovništva ubijanjem fizičkim i

3.

psihičkim maltretiranjem, kojom prilikom su ubijeni: A.S.2, B.A.2, B.B., B.H.3, B.M.2, G.H.2, K.M.4, K.A.1 K.N.2, M.J.2 i njegova supruga, N.S., F.A.3, S.I.1, S.Z.1, S.J., S.O.1, S.S.2, S.A.3, njegova supruga i njihovo dvoje djece, S.R., Z.D., Z.A.2, Š.R., Š.T., Š.A.2, supruga od brata Š.R., izvjesni Dž., ubijajući ih na ulici, u objektima i dvorištima privatnih kuća u koje su naoružani upadali, te pljačkali novac, zlato i druge dragocjenosti,

b/ Nakon toga, dana 8.4.1992. god. učestvovao u oružanom napadu na području općine Zvornik sa zadatkom zauzimanja vitalnih objekata u gradu i zastrašivanja nesrpskog stanovništva ubijanjem, fizičkim i psihičkim zastrašivanjem, kojom prilikom su ubijeni B.A.3, S.K., Dž.S.2, zet Dž.S.2, S.I.2, B.S.2, dva sina B.S.2, K.I.1, Š.H.1, O.N., H.T., H.H.5, I.I., sin I.I., S.O.2 zv. "Š.", B.D.2, B.J., K.I.2, B.A.4, E.S., E.M., I.M., Č.S.2, izvjesni M., izvjesna Ž., H./A./S., A./A./S., B./M./Z., Z.M.2 i Z.R.2,

čime bi počinili krivično djelo - Genocid - iz čl. 141. KZ-a u vezi sa čl. 22. KZ-a.

Po čl. 99. st. 1. Zakona o krivičnom postupku / u daljem tekstu ZKP-a/, troškovi krivičnog postupka padaju na teret budžetskih sredstava.

O b r a z l o ž e n j e

Kantonalno tužilaštvo Sarajevo / ranije Više javno tužilaštvo u Sarajevu/ podnijelo je optužnicu KT. br. 49/96 od 22.7.1996. god. protiv T.T. i B.D.1, zbog krivičnog djela - Genocid - iz čl. 141. KZ-a, u vezi sa čl. 22. KZ-a. Nakon pravosnažnosti rješenja kojim se taj sud oglosio mjesno nenadležnim, predmet je ustupljen Kantonalnom sudu u Tuzli dana 6.9.1996. god. Tokom postupka Kantonalno tužilaštvo Tuzla je pod br. KT. 631/96 od 11.9.1997. god. u pismenoj formi izmijenilo dijelom činjenični opis iz optužnice s prijedlogom da se optuženi za krivično djelo koje im je stavljeno na teret oglase krivim i kazne po zakonu.

Iznoseći svoju odbranu na glavnom pretresu optuženi T.T. je u cijelosti negirao izvršenje krivičnog djela koje mu je stavljeno na teret. Ne negira činjenicu da je bio pripadnik vojske Republike Srpske, a to je morao biti jer je bio mobilisan sredinom maja 1992. god. Od momenta kada je mobilisan, radio je u pozadinskim jedinicama, a obaveza mu je bila da istovara hranu sa kamiona koji su dolazili iz Sarajeva. Radilo se o velikim količinama hrane, koja je smještena po objektima u Vlasenici, a pored istovarivanja hrane dužnost mu je bila i da čuva te objekte. Sve ovo i ništa drugo nije radio je do 9.10.1992. god. kada je dobio

novu obavezu vojnog policajca u Komandi Drinskog korpusa. 21.4. 1992. god. u Vlasenicu je ušao Novosadski korpus i zauzeo je sve vitalne objekte u gradu. Bio je zaposlen u preduzeću Radio je na ... i proces rada je bio takav da ga je trebalo opsluživati na mjestu gdje je radilo pet ljudi. Od tog dana pa do momenta kada je mobilisan radio je i dalje u ovom preduzeću, ali ne svaki dan, jer se dešavalo da pojedini radnici nisu dolazili na posao, pa se proces rada nije mogao obavljati. U dane kada nije bio na poslu, obično se nalazio u gradu Vlasenici, a nekada je odlazio kod roditelja u selo T.. Ističe da je uhapšen 20.1.1996. god. Nije mu niko rekao zbog čega je uhapšen. U policiji je boravio dva sata, a zatim je odveden u neke njemu nepoznate prostorije gdje je ostao 17 dana i gdje je fizički i psihički maltretiran. Za vrijeme boravka u ovim prostorijama predočena mu je dokumentacija koju su imali inspektori, a koja se odnosila na područje općine Vlasenica, kao i kasete, ali njega u toj dokumentaciji nije nigdje bilo. Poslije su mu donosili izjave koje je on navodno dao, i govorili su mu da te izjave potpiše, što je i učinio. Dana 7.2.1996. god. prebačen je centralni zatvor u Sarajevu i od tog dana su prestala pomenuta maltretiranja. U momentu kada je trebao biti prebačen u centralni zatvor u prostoriju u kojoj je boravio ušlo je 5 do 6 ljudi koji su mu zaprijetili da ne smije izmijeniti ono što je pisalo u izjavama koje je navodno dao i koje je potpisao, jer će mu biti gore nego što je bilo. Prvi put je dao iskaz istražnom sudiji Višeg suda u Sarajevu 8.2.1996. god. a priveden je u kancelariju istražnog sudije u pratnji jednog policajca. Zatim je dao izjave istražnom sudiji 10.2.1996. god. 15.2.1996. god. i 25.3.1996. god.. Svaki put je u pratnji jednog policajca privodjen u kancelariju istražnog sudije. Nije bilo nikakvih prijetnji od strane tog policajca. Istražni sudija mu je postavljao pitanja i pri tome se služio zapisnicima koje je dobio od policije. Ti zapisnici su mu čitani pa je odgovarao da su se događaji dešavali onako kako je navedeno u zapisnicima. Takav odgovor je davao iz razloga što se bojavao prijetnji koje su mu upućene prilikom njegovog polaska u Centralni zatvor. Naveo je da će tokom ovog sudjenja govoriti isključivo istinu i jedini mu je cilj da dokaže da nije kriv za krivično djelo za koje je optužen.

Tokom ispitivanja optuženog T.T., na glavnom pretresu su pročitani njegovi iskazi koje je dao istražnom sudiji Višeg suda u Sarajevu dana 8.2.1996. god. 10.2.1996. godine, 15.2.1996. god. i 25.3.1996. god. kada je između ostalog izjavio da je pristupio Srpskim paravojnim formacijama u Vlasenici 25.4.1992. godine, a to je bilo nakon upada Novosadskog korpusa u Vlasenicu koji je zauzeo sve ključne objekte i povezao se sa strankom SDS na području ove općine. Do tada nije bio član stranke SDS niti je učestvovao u bilo

kakvim političkim aktivnostima. Nakon ulaska Novosadskog korpusa stranka SDS je formirala Krizni štab i sva vlast je prešla u ruke ovog Kriznog štaba, tako da se u početku ratnih zbivanja sve odvijalo po nalogu ovog Kriznog štaba. Odmah se započelo sa mobilizacijom kompletnog vojno sposobnog srpkog stanovništva na području općine, tako da je i on dobio nalog za mobilizaciju na koju se morao odazvati 25.4.1992. god. Nakon javljanja u Krizni štab dobio je naoružanje, vojnu uniformu i raspored u kojoj jedinici će biti angažovan i ko mu je starješina. Po ovom rasporedu angažovan je u pripravni vod, a starješina mu je bio S.N. rodom od H.P.. Zadatak njegovog pripravnog voda je bio da obezbjedjuje hranu koja je dovožena iz sarajevskih kasarni. Nadalje, njegov vod je morao držati stražu na prigradskom naselju Bregovi. Nakon toga došlo je do formiranja četa pri općini Vlasenica. Nakon formiranja četa dobio je novi raspored kao pripadnik III Čete II voda. Komandir svih četa je bio S.M.3, a njegov neposredni starješina bio je izvjesni V. čije mu je prezime nepoznato. Formiranje ovih vojnih jedinica vršeno je po nalogu Kriznog štaba SDS-a i po nalozima ovog kriznog štaba išli su na razne zadatke koji su određivani na području općine Vlasenica. Sjeća se da je jedan od prvih zadataka njegove III čete bio blokiranje i opkoljavanje sela Piskavice i Drum. Pored njegove čete u toj akciji su učestvovali i pripadnici I i IV čete. Dok su vršili opkoljavanje, pripadnici Novosadskog korpusa i pripadnici specijalaca K.M.5, sa pripadnicima MUP-a u Vlasenici, upali su u ova sela sa transporterima i drugim vozilima. Oni su iz ovih vozila sa megafonima idući kroz sela nalagali stanovništvu da se predaju, ako imaju lično naoružanje da ga moraju donijeti i da se okupe na određenu lokaciju koja se nalazi između ova dva sela. Napominje da su i prije ove akcije pripadnici Novosadskog korpusa i specijalci K.M.5 koje je organizovala SDS, upadali u ova sela, odvodili mještane iz njih, maltretirali i ubijali, te na osnovu toga zastrašili mještane, pa je dobar dio njih napustilo sela, tako da je ostalo oko 50-tak ljudi koji su po nalogu K.M.5 i Novosadskog korpusa došli na lokaciju koja je bila određena. Svi ovi ljudi su transportovani u Vlasenicu u Srednjoškolski centar tako da je ovo selo ostalo prazno, jer u ovim selima je uglavnom bilo Muslimansko stanovništvo. Inače, mještani ovih sela nakon zadržavanja u ovom centru transportovani su dalje na području općine Kladanj. Koliko mu je poznato prilikom izvodjenja ove akcije na sela Piskavice i Drum nije niko ubijen, niti je bilo zapaljenih kuća.

Nakon ove akcije njegova jedinica je dobila zadatak da ide na čišćenje sela Kuljančići i Džemat koja su bila naseljena Muslimanskim stanovništvom. Zadatak njegove čete je bio da

izvrši okruženje oko sela i zauzme položaje, dok su pripadnici Novosadskog korpusa i specijalci K.M.5 ušli u selo. Njihov zadatak de bio da drže okruženje oko sela dok se ne izda nalog šta će dalje činiti. Prije ove akcije u selo Džemat ulazili su specijalci kojom prilikom su spalili određeni broj kuća, jer je vidio prilikom okruženja sela da su kuće izgorjele prije započinjanja akcije. Zna da su specijalci prije njih dolazili u ovo selo pozivajući narod da preda naoružanje, a odveden je i jedan broj mještana iz ovog sela u pomenuti Srednjoškolski centar. Nakon okruženja ovog sela izdato je naredjenje da pripadnici svih četa koji su držali ovo selo u okruženju udju u selo i da zajedno sa specijalcima i pripadnicima Novosadskog korpusa pristupe paljenju zgrada u selu. Postupili su po naredjenju tako da su spaljene sve zgrade u selu Džemat. Prije nego što su spaljene kuće, iz kuća su uzimane vrijednije stvari kao što su televizori, tehnička roba i drugo, dok krupnije stvari nisu uzimane nego su spaljivane zajedno sa kućama. Prilikom prilaza selu u jednom šumarku primijetio je maskirano putničko vozilo marke "Kadet", pa kako mu nije pošlo za rukom da ga stavi u pokret, zapalio ga je. Prilikom ulaska u ovo selo ubijen je jedan čovjek star oko 70 god. i njega je ubio pripadnik njegove čete Dj.M.. Jedan veći dio stanovnika je iz ovog sela uspio da pobjegne prije ove akcije, a ostalo stanovništvo je pohvatano i odvedeno u Srednjoškolski centar u Vlasenici, dok je selo spaljeno. Nakon završene akcije u selu Džemat dobili su nalog da izvrše isto čišćenje sela Kuljančići. Išao je sa pripadnicima svoje čete u pravcu Kuljančića i kada se približavao selu negdje na području između Kuljančića i sela Džemat, primijetili su jednog starijeg čovjeka koji je vezao ovcu. Kada ih je primijetio da se približavaju, taj čovjek je počeo bježati, pa je on iz puškomitraljeza kojeg je imao ispalio nekoliko metaka u pravcu tog čovjeka, nakon čega je vidio da je čovjek pao. Malo poslije ovoga pripadnik njegove čete N.D.1 otišao je prema tom čovjeku i kada se vratio rekao je da je mrtav. Nastavili su se kretati prema Kuljančićima i kada su došli pred samo selo vidjeli su pripadnike specijalnih jedinica kada im je naredjeno da se svi postroje. Prije njih u glavni dio ovog sela ušli su specijalci i pripadnici Novosadskog korpusa, te su najveći dio sela oni spalili. Kod Omladinskog doma gdje su bili postrojeni, komadant specijalnih jedinica K.M.5 je saopćio da je nestao jedan njihov pripadnik i to K.V. zv. " Ž. " i da ga moraju naći. Njima je bilo naredjeno da preostalih 10-15 kuća koje su bile u ovom dijelu sela spale, pe su taj zadatak i izvršili. Inače, kada su došli na mjesto gdje su postrojeni, tu je bio ubijen njemu nepoznat čovjek star oko ... god. i saznali su da ga je ubio D.V. zv. " V." iz V.. Lično je sa dvojicom ili trojicom pripadnika njegove čete u ovom dijelu sela Kuljančići zapalio dvije kuće. Tada su

sa njim bili Dj.M., te P.R.. Nakon što su izvršili spaljivanje ovih kuća dobili su zadatak da se vrate. Inače, jedan dio stanovnika ovog sela je ranije priveden od strane specijalaca, a veći dio stanovnika je pobjegao prema Cerskoj. Prilikom vraćanja iz jedne kuće koja je bila potpuno prazna uzeo je jedan televizor u boji, a ostali pripadnici čete su takodjer uzeli stvari koje su im se dopadale. Idući prema Vlasenici primijetio je jedno vozilo marke "Moskvić" pored puta. Sa pripadnicima njegove čete odgurali su auto do njegove kuće kojeg je kasnije osposobio i koristio za svoje potrebe.

Nakon izvršenog etničkog čišćenja sela Džemat i Kuljančići, dozvoljeno im je bilo da jedno vrijeme provedu kod kuće. Početkom juna 1992. god. komandir čete V. obavijestio ih je da dodju pred Srednjoškolski centar gdje su se postrojili i tu im je dat zadatak da idu na čišćenje sela Mršići. Kamionima su prebačeni do sela Rašića, gdje su se smjestili, a u Rašića gaju su dobili konkretna naredjenja. Njegova četa koja je dobila zadatak za ovo čišćenje brojila je oko 60-70 ljudi. Pošli su frontalno prema selu Mršići i kada su se spustili u jedan potok, primijetili su da je potok замуćen, što je ukazivalo da iznad potoka ima neko koji je prolazio, pa su pošli uz potok. Tada su primijetili jednog čovjeka. Prvi ga je primijetio Dj.M. i rekao mu da ima jedan čovjek iza bukve. Kada je obratio pažnju u tom pravcu vidio je jednog starijeg čovjeka, oko ... god. koji je imao lovačku pušku u rukama. Prema njemu je otvorio vatru, a istovremeno su vatru otvorili i ostali pripadnici čete koji su bili tu, a to su bili M.M.6, izvjesni G. iz C., Dj.M. i Dj.D.. Vidio je da je ubio tog čovjeka, a na udaljenosti od oko 4-5 m od ovog čovjeka bila su još tri čovjeka i jedna žena. Prema njima su pucala lica koja su bila s njim, a koja je naprijed naveo. Ova vatra trajala je 2-3 minute, a u međuvremenu, nedaleko odatle u jednom žbunju čula se zapomaganje žena, pa su odmah prekinuli sa pucanjem. Tada je komandir voda V.D.1 naredio da izadju napolje i da se predaju, tako da je iza ovog žbunja izašlo 20 žena i 10 muškaraca. Muškarce su pretresali, a zatim su ih transportovali u Vlasenicu. Čuo je ali nije vidio da su pripadnici MUP-a koji su odvezli ove ljude od istih pokupili svo zlato, nakit i druge vrijednije stvari. Prilikom pomenute pucnjave ubijena su četiri muškarca i jedna žena i to onaj stariji muškarac koga je on ubio i još tri muškarca i jedna žena, koji su poginuli od pucnjave lica koja su bila s njim. Puška koju je držao muškarac koga je on ubio bila je lovačka puška u kojoj je bilo 10 - 15 metaka. Nastavili su dalje put prema selu Mršići i na prilazu u selo su vidjeli da su prije njih došli specijalci koji su zarobili četiri žene i jednog muškarca i dvoje djece. U selu su kod jedne kuće vidjeli da je ubijen jedan čovjek starosti oko ... god. Saznao je da je

8.

ovog čovjeka ubio specijalac O.Z.. Kako je naredjeno da se u selu spale sve kuće, kuće su i spaljene, a on je konkretno spalio dvije šupe koje su bile skovane od daske. Iza kuće u travi vidio je spakovano kućno posudje i kućni kuhinjski aparati, pa je to uzeo za sebe. Na dijelu gdje su djelovali zapaljeno je između 20-30 kuća, sa svim pratećim objektima. Poslije ovoga vratili su se u Vlasenicu. Prilikom ove akcije od naoružanja Muslimanskog stanovništva našli su ukupno 5 lovačkih pušaka.

Nakon nekoliko dana poslije ove akcije ponovno se po nalogu okupili na isti način kada im je dat zadatak da idu na čišćenje sela Mramor, a nakon toga pomjeriti liniju i formirati je prema Cerskoj. Ovom prilikom išli su samo pripadnici III I IV čete, dok nisu išli pripadnici specijalnih jedinica, niti pripadnici MUP-a. U ovoj akciji bilo ih je između 100 i 150. Rasporedili su se u dvije grupe tako da su pripadnici IV čete prije došli u selo sa lijeve strane i počeli su paliti kuće po selu. Njegova četa je išla sa desne strane preko jedne livade i tom prilikom je neko od stanovnika koji su bježali pucao i pogodio pripadnika njegove čete S.A.4. Nisu uspjeli zarobiti nikoga od stanovništva, jer su se povukli prema Cerskoj. Nakon toga IV četa je spalila kompletno selo dok je njegova četa otišla iznad sela Krstića i Pantića gdje su formirali liniju i gdje su se zadržati 15-tak dana.

Što se tiče sela Pijuci, njegova majka živi u susjednom selu T. tako da je često odlazio njoj, pa je iz njenih priča kao i priča ostalih mještana čuo da je na čelu vojske bio T.S. zv. "G". Rekla mu je da su išli transporter i dosta vojske, da su ušli u selo, da je T.S. zv. "G" tražio naoružanje i kada se okupilo dosta ljudi kod prodavnice, tamo su ih pobili. Tom prilikom je ubijeno oko 15 ljudi. Ta ubistva je izvršio izvjesni V. zv. "V." sa grupom svojih ljudi koji su ranije učestvovali po ratištima u Hrvatskoj. Rekla mu je da su opljačkane prodavnice i da su zapaljene neke kuće.

Inače, u etničkom čišćenju Muslimanskih sela Oko Vlasenice koje se desilo u maju i dijelom u mjesecu junu 1992. god. učestvovali su pored pobrojanih i jedinice sa područja Milića. Kada je došao u Vojnu policiju Drinskog korpusa zadužio je automatsku pušku sa preklopnim kundakom. Tu je imao zadatak da legitimise sva lica koja su ulazila u zgradu. Zna da je krajem maja mjeseca otvoren logor u Sušici, pa je najveći dio mještana muslimanske nacionalnosti privodjeno u Stanicu milicije u Vlasenici gdje su bili saslušavani nakon čega je najveći dio vojno sposobnih lica odvođen u ovaj logor, dok su se žene i djeca puštali da idu prema Kladnju. Krajem mjeseca juna prestali su da puštaju i žene tako da je veliki broj žena, a bilo je

i djece, odvodjeno i zadržavano u ovom logoru. Inače, glavni upravnik logora u Sušici bio je N.D.2 zv. "J." iz V..

Dalje navodi da optuženog B.D.1 poznaje od septembra mjeseca 1995 god. kada je ovaj došao u Vlasenicu. Nije imao prilike s njim da se druži, pa stoga nije mnogo razgovarao s njim. Jedne prilike se sa ženom i djetetom kamionom kojeg je vozio B.D.1 vozio prema selu T., a drugom prilikom kada su išli u Sarajevo, a kojom prilikom su i uhapšeni. Razgovarao je sa optuženim B.D.1 kada je od njega saznao da je pripadnik srpskih paravojnih formacija koje su išle dobrovoljno na ratišta u Hrvatskoj i Bosni i da je to vršeno preko raznih stranaka, te da je B.D.1 bio član jedne od tih stranaka koja ga je upućivala na ova ratišta. Rekao je da mu je stranka prilikom odlaska na ova ratišta obećavala stan i razne novčane nagrade, ali da obećanja nisu realizovana. Slično su govorili i drugi pripadnici koji su kao dobrovoljci dolazili iz Srbije u Vlasenicu, te da nisu bili omiljeni u Vlasenici, jer su dobijali najlakše poslove.

Nakon čitanja ovih iskaza optuženi T.T. ih je negirao iz razloga koje je naveo prilikom davanja iskaza na glavnom pretresu, a u odnosu na optuženog B.D.1 je rekao da je jedini razgovor između njih dvojice bio taj da mu je optuženi B.D.1 rekao da je rodom iz Č., da ima porodičnih problema, da je bio zaposlen, a sada je na čekanju, te da je iz tih razloga došao u Bosnu. Što se tiče T.S. zv. "G." navodi da je s njim u daljem rodu i da ne može tačno objasniti u kojem su stepenu srodstva. Praktično njemu su svi T. u srodstvu, bilo bližem ili daljem. Sa T.S. zv "G" se nije družio. Naime, T.S. zv. "G" se bavio svim i svačim, volio je pomoći ljudima, zaposliti ih ili falsifikovati diplomu o završenoj školi, ali je poslije te osobe ucjenjivao, jer su morali raditi sve ono što je njemu trebalo. To se njemu nije svidjalo i to je bio razlog zbog čega sa T.S. zv. "G" nije kontaktirao. U toku ovih dešavanja u julu mjesecu 1992. god. vidio je T.S. zv. "G" da je kroz Vlasenicu prošao svojim automobilom, ali u toku ovih svih dešavanja u Vlasenici s njim nije kontaktirao, ali zna da je u periodu od avgusta 1992. god. T.S. zv. "G" otišao u S., misli u R. gdje je imao kuću. Inače za vrijeme ovih dešavanja u i oko Vlasenice nijedanput nije bio u selima oko Vlasenice, nego je boravio u gradu. Ističe da nije imao mogućnosti da se usprotivi dešavanjima u Vlasenici. Istinu o događajima u Vlasenici između ostalog najbolje znaju ljudi koji su prognani i koji mogu reći šta je ko radio u Vlasenici. Od momenta mobilizacije pa do 9.10. 1992. god. kada je postao policajac u komandi Drinskog korpusa, dužio je odjeću bivše JNA, tzv. SMB uniformu. Uvijek je bio uredno ošišan i obrijan, pa i u vrijeme kritičnih dešavanja u Vlasenici, konkretno od maja do avgusta 1992. god.

Iznoseći svoju odbranu na glavnom pretresu optuženi B.D.1 navodi da je prvi put došao u Bosnu 6.9.1995. god. Taj datum je zapamtio jer je taj dan bombardovana, odnosno granatirana kasarna u Han Pijesku. U vremenskom periodu od 1991. god. pa do dolaska u Bosnu nalazio se u Č., a povremeno je odlazio u Beograd, Pirot, te Niš i što se tiče drugih zemalja u tom periodu bio je samo u M. i B.. U ove zemlje odlazio je radi šverca. Bavio se preprodajom: benzina, cigareta, te higijenskih stvari. Inače je zaposlen u ... od 16.5.1977. god. pa i danas, s tim što je od 10-tog mjeseca 1992. god. na čekanju, jer su tada uvedene sankcije za Jugoslaviju. Obzirom da je u Č. imao finansijskih i porodičnih problema, odlučio je dodje u Bosnu ni sam ne zna zašto, bilo mu je bitno da samo ode iz Č.. U Bosnu je došao preko Višegrada i tamo se javio u Komandu grada odakle su ga uputili u Vlasenicu da se javi u komandu Drinskog korpusa. Dok se nalazio u Srbiji nije mobilisan, a inače je u rezervnom sastavu bio kurir i to su bili svi ... Po dolasku u Vlasenicu odredjeno mu je u vojsci mjesto vozača. Nije nijedno vozilo posebno dužio, nego je vozio prema potrebi kako kamione, tako i terenska te putnička vozila. Optuženog T.T. upozano je po dolasku u Vlasenicu, jer je T.T. radio na prijavnici komande. Ne može se precizno izjasniti, ali smatra da je s njim bio u kontaktu od 10-30 puta do dana hapšenja. Dva puta ga je vozio u G.Z. jer on ili njegova supruga tamo imaju rodbinu. Nije vodio neke druge razgovore sa optuženirn T.T., i njih dvojica jedan drugom nisu govorili gdje su se nalazili sve ove ratne godine. Prvi put u životu bio je u Bijeljini krajem septembra 1995. god. i još jedanput početkom januara 1996. god. U septembru 1995. god. je u koloni vojnih vozila prošao kroz Bijeljину, jer su trebali ići na tenen u Sanski Most. Svoj izgled u životu nije mijenjao, pa ni 1991. god. i 1992. god. Brije se svaki drugi do treći dan, a šiša izmedju dva ili četiri mjeseca. Nije nikada nosio bradu, jedino je u toku služenja vojnog roka 1973. god. nosio brkove. Ne poznaje nikakvog N.M. niti P.S.2, to su izmišljenja imena. Takodje ne poznaje V.M.1 dok poznaje J.Z. i K.D. jer su obojica iz Č.. Ne poznaje osobu pod nadimkom "M.". Poznaje K.L. jer se s njim upoznao 5-6 dan po dolasku u Vlasenicu obzirom da je i on bio vozač. Njegovog brata K.M.5 je upoznao mjesec dana nakon toga. Putem televizije je doznao da je R.Ž.zv."A" 30.3.1992. god. ušao u Bijeljину i da ju je zauzeo. Inače R.Ž.zv."A" poznaje samo sa TV-a. Osobe po nadirncima "G." i "B." poznaje samo sa TV-a.

Ne poznaje nikakvog J.. Poznaje K.M.6, V.D.2, zv. "V.", K.E., O.M.2, P.V., D.B., S.V., B.N.2, Č.Ž., V.B., M.S.6, K.A., T.P.1, J.M.2 izvjesnog "M." R., B., J., K., D., P., L., Z., zv. T. te Š. zvanog "Š."

Sve ove osobe su iz Č.. Ne poznaje V.M.1. Sa mnogim od ovih osoba kontaktira a s nekim je i kućni prijatelj, kao npr. sa K.M.6 za koga zna da je bio ... u S. 1991. godine a što je bio i V.B.. Inače o događajima u Bijeljini čuo je od K.M.6 i V.B. a oni su mu pričali i o događajima u Zvorniku.

Dalje navodi da je zajedno sa optuženim T.T., te T.P.2 uhapšen 20.1.1996. god. oko 16,00 sati prilikom prevoza stvari jednoga čovjeka sa Ilidže u Vlasenicu. U prostorijama Agencije za istraživanje i dokumentaciju proveo je 17 dana gdje je prvobitno ispitivan i gdje je fizički maltretiran. Tokom tih 17 dana ispitivalo ga je 10-tak inspektora čija imena ne zna. Zbog prisile i straha napisao je pismo u kome se između ostalog navodi da je spreman svakoga da ubije osim članova svoje porodice. Tu je bio prisiljen da piše izjave tako da je morao sve pomenute osobe koje je naprijed naveo navesti kao lica koja su bili dobrovoljci na ratištima u Hrvatskoj ili u Bosni. Njih je naveo ni krive ni dužne jer je to morao. Po dolasku u Bosnu u Zvorniku je bio 4-6 puta. Što se tiče uniforme dužio je SMB uniformu bivše JNA. Od naoružanja dužio je automatsku pušku sa drvenim kundakom i dva okvira municije. U svojoj izjavi koju je optuženi B.D.1 dao istražnom sudiji dana 27.3.1996. god. ponovio je da je o događajima u Bijeljini i Zvorniku čuo od K.M.6 i V.B. zv. "B.". jer su oni bili na ovim ratištima kao srpski dobrovoljci. Pojasnio je da su njih dvojica u jesen 1992. se vratili u Č.. Sa njima nije samo jedanput razgovarao o ratištima, nego su znali s vremena na vrijeme da se nadju, da papiju piće za koje vrijeme je od njih čuo neke detalje vezane o njihovim događajima na pomenutim područjima. Na osnovu toga stavio je sebe kao aktera o događajima u Bijeljini, Zvorniku u izjavama koje je svojeručno napisao ili rekao organima Agencije za istraživanje i dokumentaciju, mada tamo faktički nije bio.

Naveo je da nije tačno da je izvršio krivično djelo koje mu je optužnicom stavljeno na teret.

U dokaznom postupku saslušani su svjedoci V.M.2, M.A.4, Š.H.3, M.A.5, H.H.6, S.U., F.M.4, G.M., F.A.4, M.M.7, K.M.7, S.H.2, A.A.2, H.B.2, K.S.2, P.Ć., B.M.3, M.F.1, M.K., S.Dž., Dž.M.2, B.Š.1, I.N., D.O., K.H.4, B.M.1, F.A.5, M.J.3, K.H.5, G.N., M.N.1, S.A.5, B.Š.2, M.M.8, M.A.6, M.B.2, V.M.3, H.I.3, M.A.7, uz saglasnost stranaka pročitana je iskaz svjedoka H.F. sa zapisnika br. Ki. 56/96 od 26.2.1996. god. Pročitani su nalaz, ocjena i mišljenje br. 1967. izdat od strane VP ... Š., od 20.,4.1992. god. na ime optuženog T.T., izvršen je uvid u potvrdu VP ... od 28.12.1995. na ime optuženog T.T., izvršen je uvid u fotokopiju lične karte optuženog T.T., pročitana je kopija dozvole za kretanje u zoni i van zone Drinskog korpusa na ime optuženog B.D.1, pročitana je kopija jediničnog spiska ratne jedinice TBR ..., zatim Akt br.K.02-11-2073 i Akt br. B 352, pročitana

je potvrda Ministarstva unutrašnjih poslova – Sekretarijat u Č. br., 123/96 od 30.12.1996. god. pročitano je rješenje ... u Č. br. 70 od 9.10.1992. god. pročitana je knjiga rada ... B.D.1 izdata od strane ... sa datumom izdavanja 1.8.1991. god. i datumom razduženja 31.8.1991. god. pročitana je knjiga rada ... B.D.1 izdata od ... Č. sa datumom izdavanja od 13.11.1991. god. knjiga rada ... B.D.1 izdata od ... sa datumom izdavanja 2.12.1991. god. i datumom razduženja 31.12.1991. god. knjiga rada ... B.D.1 izdata od ... sa datumom izdavanja 3.1.1992. god. knjiga rada ... B.D.1 izdata od ... sa datumom izdavanja 1.2.1992. god. i datumom razduženja od 29.2.1992. god. knjiga rada ... B.D.1 izdata od ... sa datumom izdavanja 2.3.1992. god. i datumom razduženja 30.4. 1992. god. knjiga rada ... B.D.1 izdata od ... Č. sa datumom izdavanja 1.5.1992. god. i datumom razduženja 31.5.1992. god. knjiga rada ... B.D.1 izdata od strane ... Č. sa datumom izdavanja 1.6.1992. god. i datumom razduženja 30.6.1992. god. knjiga rada ... B.D.1 izdata od strane ... Č. sa datumom izdavanja 1.7.1992. god. i datumom razduženja 31.7.1992. god. knjiga rada ... B.D.1 izdata od ... Č. sa datumom izdavanja 1.8.1992. godine i datumom razduženja 31.8.1992. godine, knjiga rada ... B.D.1 izdata od ... Č. sa datumom izdavanja 1.9.1992.godine, datumom razduženja 30.9.1992. godine, knjiga rada ... B.D.1 izdata od ... sa datumom izdavanja 1.10.1992. godine, i datumom razduženja sa 31.10.1992. godine, izvršen je uvid u fotodokumentaciju sa datumom izrade sa 24.1.1996. godine, pročitani su iskazi svjedoka A.Š. sa zapisnika broj Ki. 56/96 od 12.3.1996.godine, 15.3.1996. godine, pročitani su dopisi – Izvještaj Agencije za istraživanje i dokumentaciju Sarajevo broj K 02-11-2073 od 15.4.1996.godine, pročitana su rješenja o odredjivanju i produženju pritvora prema optuženim, pa je nakon ovako provedenog dokaznog postupka i izvedenih dokaza, cijeneći svaki izvedeni dokaz pojedinačno i u medjusobnoj vezi, te posebno cijeneći odbrane optuženih, sud utvrdio da nema dokaza da su optuženi počinili krivično djelo za koje su optuženi te je iste po članu 350. st.2.tač.3. ZKP-a, oslobodio od optužbe iz sledećih razloga:

Naime, tačni su navodi optuženih B.D.1 i T.T. da su uhapšeni 20.1.1996. god.. Taj podatak je utvrdjen na osnovu navoda iz krivične prijave Agencije za istraživanje i dokumentaciju BiH, sektor AID Sarajevo br. 435 od 6.2.1996. godine, te iz priloga koji su sastavni dio ove prijave, prije svega izvještaja o kriminalističko-tehničkoj pretrazi lica mjesta odjeljenja za kriminalističku tehniku br. 144/96 od 20.1.1996. godine u kome se izmedju ostalog navodi da je dana 20.1.1996. god. u ranim večernjim satima ispred SJB Novi Grad izvršen pretres vozila TAM110 reg. br. ... plave boje kojim je upravljao B.D.1, a sa kojim su u kabini bili

još T.T. i T.P.2 kada je izvršen pretres vozila. Ovaj podatak se utvrđuje i na osnovu foto dokumentacije pretresa pomenutog kamiona izradjena 24.1.1996. godine.

Dalje, na osnovu rješenja Sektor AID Sarajevo br. 461 i 459 od 4.2.1996. godine vidljivo je da je optuženim T.T. i B.D.1 odredjen pritvor koji teče od 4.2.1996. godine.

Iz podataka zapisnika o ispitivanju okrivljenih T.T. i B.D.1 kod istražnog sudije Višeg suda u Sarajevu vidljivo je da su isti prvi put bili dovedeni kod istražnog sudije dana 7.2.1996. god.. Prema tome, tačni su navodi optuženih T.T. i B.D.1 da je proteklo 17 dana od momenta kada je presretno njihovo vozilo do dana kada su bili dovedeni istražnom sudiji.

U cilju utvrđivanja krivične odgovornosti optuženog T.T. saslušani su svjedoci V.M.2, M.A.1, Š.H.3, M.A.5, H.H.6, S.U., F.M.4, G.M., M.M.7, H.M.4, P.Ć., B.M.3, M.F.1, M.K., S.Dž., Dž.M.2, I.N., D.O., K.H.4, B.M.1, F.A.5, M.J.3, K.H.5, G.N., S.Z.2, S.M.4, S.A.5, M.M.8, M.B.2, V.M.3, H.I.3, te M.A.7.

Tako svjedok V.M.2 u svom iskazu izmedju ostalog navodi da dobro poznaje porodicu T.. Vidjao je optuženog T.T. u Vlasenici u maskirnoj uniformi od 10. do 17.5.1992. god. Nije ni od koga čuo da je optuženi T.T. bio u selu Pijuci kada je ubijeno 11 ljudi.

Svjedok Š.H.3 navodi da nije čuo ni od koga da je optuženi T.T. nekoga maltretirao, ubijao, proganjao i tome slično. Ne sjeća se da ga je vidio dok je boravio u logoru Sušica. Optuženog T.T. poznaje sasvim malo, jer je optuženi T.T. mlađji čovjek, a on je stariji, pa više poznaje starije ljude.

Svjedok M.A.5 navodi da je rodnom iz B., da je udata u B.b. kod V. i da uopšte ne poznaje optužene.

Svjedok H.H.6 navodi da je boravila u logoru Sušica 2,5 do 3 mjeseca. Navodi da poznaje optuženog T.T. i da je dolazio u logor sa dva do pet vojnika. Nije ni od koga čula da je on nekoga tukao, zlostavljao, ubijao i tome slično.

Svjedok S.U. ističe da je čuo za porodicu T.. Optuženog T.T. ne poznaje, niti je čuo o bilo kakvim njegovim vojnim aktivnostima.

Svjedok F.M.4 navodi da je rodnom iz P.. Kada je izvršen napad na ovo selo, u jutarnjim satima je pobjegao iz sela. Poslije se prikrao selu i vidio pobijene ljude. Optuženog

T.T. dobro poznaje kao i cijelu njegovu porodicu. Nije ni od koga čuo /u razgovoru sa komšijama/ da je T.T. učestvovao u napadu na ovo selo.

Svjedok G.M. je iz sela Dž. nije čula da je optuženi T.T. nekoga maltretirao, tukao, ubijao, zlostavljao i tome slično.

Svjedok H.M.4 je iz sela D., opština Vlasenica. Bio je u logoru i ne zna ko ga je tukao. Čuo je od M.M.8 da je optuženi T.T. učestvovao u napadu na selo Pijuk. M.M.8 mu je rekao da je lično vidio optuženog T.T.. Prije 21.4.1992. god. /dan ulaska novosadskog korpusa/ vidjao je optuženog T.T. u Vlasenici, a poslije nije, jer nije mogao doći u Vlasenicu obzirom da mu je kuća od grada udaljena oko 700 m. Bio je u logoru Sušica 28 dana. Koliko se sjeća, prilikom prvih upada u selo Pijuci, Džambiće i Zaklopaču učestvovala je vojska iz novosadskog korpusa. Malo poznaje optuženog T.T. koji je radio u ... u V.. Medjutim, nakon suočenja sa optuženim izjavio je da optužene nije nikada vidio. S druge strane iz iskaza svjedoka M.M.8 na čiji iskaz se poziva svjedok H.M.4 vidljivo je da je isti iz V. i nalazio se 4 mjeseca u logoru Batkovići. Ima ... godina. Izjavio je da ne poznaje optuženog T.T., a od T.T. poznaje jedino T.M. i T.G..

Svjedok P.Ć. inače iz D. navodi da optužene T.T. i B.D.1 nije nikada vidio niti čuo za njih.

Takodjer svjedok B.M.3 izjavio je da ne poznaje optužene, što tvrdi i svjedok M.F.1, inače rodom iz V..

Svjedok M.K. je iz V. navodi da poznaje optuženog T.T. iz vidjenja, ali ne zna ni za kakve njegove vojne aktivnosti, niti je to od nekoga čuo.

Svjedok S.Dž. izjavi da optužene ne poznaje, što tvrdi i svjedok I.N. kao i svjedok D.O. koji navodi da za optužene nije nikada čuo.

Svjedok K.H.4 navodi da optuženog T.T. poznaje iz vidjenja. Nije ni od koga čula za njegove vojne aktivnosti. Prije rata ga je vidjela pred školom u Gornjem Zalukoviku, dok ga tokom rata nije vidjela.

Svjedok B.M.1 navodi da ne poznaje optužene niti je od bilo koga čuo za njihove vojne aktivnosti.

F.A.5 je iz sela P., navodi da je pobjegla iz sela prije napada. Nije čula ni o kakvim vojnim aktivnostima optuženog T.T..

Svjedok K.H.5 navodi da dobro poznaje optuženog T.T., jer su radili u istoj firmi. U ratu je mnogo propatio i to je potresna priča, ali ne zna ni za kakve vojne aktivnosti optuženog T.T..

Svjedok S.A.5 je iz mjesne zajednice P., opština V.. Otišao je 6. juna 1992. god. Izjavio je da optužene ne poznaje.

Svjedok H.I.3 je iz V.. Radio je u preduzeću ... i optuženog T.T. poznaje jer su komšije. Živjeli su u dobrosusjedskim odnosima. Dana 30.4.1992. god. primijetio je optuženog T.T. na barikadi na raskrsnici prema D. Zalukoviku. Od 9.5. do 16. ili 17.5.1992. god. bio priveden i boravio u SUP-u u Vlasenici. Tu su ga tukli. Vidjao je optuženog T.T. pred zgradom SUP-a da stražari i bio je obučen u sivo-plavu uniformu. Sa T.T. nije razgovarao niti ga je ovaj tukao. Nisu mu poznate njegove vojne aktivnosti.

Što se tiče događaja u selu P. svjedok M.A.7 navodi da je iz ovog sela i da je kritičnog dana vidjela optuženog T.T. koji je bio obučen u vojničku uniformu i pitao ju je gdje su joj sinovi. Ni o čemu više nisu pričali, a optuženi T.T. je otišao u pravcu prodavnice. Zbog udaljenosti, nije vidjela šta se pred prodavnicom dešava.

Svjedok M.A.1 inače sin M.A.7 takodje tvrdi da je kritičnog dana u selu P. vidio optuženog T.T.. Nije ni od koga čuo da je optuženi pucao kada je pobijeno 11 ljudi.

Svjedok M.B.2 navodi da je u P. boravio do 8.5. 1992. god. Tog dana kada je inače izvršen napad na ovo selo nije vidio optuženog T.T. koga dobro poznaje. Nisu mu poznate njegove vojne aktivnosti.

Svjedok V.M.3 navodi da poznaje optuženog T.T. od malih nogu. Dana 8.5.1992. god. bio je u selu Pijuci kada je izvršen napad na ovo selo. Tom prilikom nije vidio optuženog T.T., nisu mu poznate njegove vojne aktivnosti, niti je u vezi toga od bilo koga nešto čuo.

Svjedok M.J.3 navodi da je nastanjena u selu T. koje je od Pijuka udaljeno oko 8 km, ali se u vrijeme napada na Pijuke zatekla u ovom selu kod djeda M.. U jutarnjim satima 8.5. 1992. god. začulo se pucanje iz pravca Vlasenice i sela T., i prema Pijucima su krenula tri transportera. Nalazila se pred kućom od brata svog djeda, a to su kuća do kuće, pa je tu smještena i prodavnica. Mnogo se pucalo. Vojska je ušla u selo i zasretala pojedine mještane iz sela koje su skupljali pred prodavnicom. Od te grupe ljudi bila je udaljena 10-15 m. Bilo je 30-40 ljudi, a možda i više koji su upali u selo i bili su obučeni u šarene uniforme.

Ispostavilo se da je tom prilikom pobijeno 11 ljudi. Navodi da je pred prodavnicom primijetila i pomenutog svjedoka M.A.1. Ističe da je za porodicu T. čula ali da optuženog T.T. ne poznaje. Na glavnom pretresu, nakon što je vidjela optuženog T.T. nije se mogla izjasniti da li je on bio prisutan prilikom napada na ovo selo. Nije joj poznato ništa u vezi njegovih vojnih aktivnosti.

Svjedok G.N. navodi da je prije rata stanovala u K., a oko 8. maja 1992. god. preselila se u Vlasenicu. Po dolasku u Vlasenicu upoznala je optuženog T.T., njegovu suprugu i sestre. Stanovali su u istoj ulici i optuženi T.T. je bio dobar komšija. Nije joj poznato ništa o njegovoj vojnoj angažovanosti samo zna da je radio u komandi korpusa koja je smještena u centru Vlasenice.

Svjedok S.Z.2 navodi da u V. živi od 1971. god. U početku roditelje optuženog T.T. je malo poznavala, dok je bolje upoznala njegove dvije sestre. Od 1990. god. bolje ga poznaje kao i njegovu porodicu, jer je te godine nešto slavila pa je od njegove porodice kupila jagnjad. Zna da je u 1992. god. optuženi T.T. bio angažovan na prijavnici komande drinskog korpusa. O njegovoj vojnoj angažovanosti nije joj ništa poznato.

Iz nalaza ocjene i mišljenja vojne pošte ... Š. vidljivo je da je optuženi T.T. nesposoban za vojnu službu sa dijagnozom discopptija IS SL /težeg stepena/.

Iz potvrde iste vojne pošte br. 09-11/69 od 28.12.1995. god. vidljivo je da je optuženi T.T. u vremenu od 20.4.1992. god. do 25.12.1995. god. bio angažovan u sastavu pozadinskih jedinica.

Iz potvrde drinskog korpusa VP ... je vidljivo da je optuženi zbog nastale bolesti kičme i bubrega iz VP ... upućen u otkomandu u komandu korpusa VP ... V. dana 1.5.1992. god. u vod vojne policije u obezbjedjenju zgrade komande korpusa gdje je postavljen na prijavnicu zgrade u kojoj je smještena komanda.

Dakle, u kontekstu navoda iz dispozitiva optužnice koja se odnose na optuženog T.T., ni jednim predloženim i provedenim dokazom nije utvrđeno da je isti počinio neku od radnji izvršenja krivičnog djela za koje je optužen, a koje radnje bi predstavljale biće ovog krivičnog djela. Optuženi T.T. ne spori da je bio pripadnik vojske republike srpske, to je vidljivo i iz naprijed citiranih potvrda. Navodi svjedoka M.A.7, te M.A.1 da su ga vidjeli kritičnog dana u selu Pijuci kad je izvršen napad na ovo selo nije dokaz da je isti učestvovao u ubijanju 11 ljudi pred prodavnicom, jer to ni jedan od saslušanih svjedoka koji su se nalazili u

ovom selu tog dana ne potvrđuje. Dijelovi odbrane optuženog T.T. kod istražnog sudije u kome navodi određene svoje vojne aktivnosti s jedne strane opravdanim se dovode u sumnju, kada se ima u vidu naprijed utvrđen podatak da je nakon 17 dana doveden istražnom sudiji od dana kada je uhvaćen, a s druge strane te vojne aktivnosti o kojima se izjašnjavao ni jednim provedenim dokazom nisu potvrđene u kontekstu krivičnog djela za koje je optužen.

Optuženi B.D.1 je tokom postupka negirao izvršenje krivičnog djela za koje je optužen.

Svjedoci koji su se izjašnjavali na okolnosti eventualne krivične odgovornosti optuženog B.D.1 su prije svega F.A.4, K.M.7, S.H.2, A.A.2, B.Š.1, D.H.3, M.F.2, M.N.2, B.Š.2.

Svjedok F.A.4 navodi između ostalog da su mu nakon pada Bijeljine došli u noći neka dvojica i oduzela pištolj. Nakon suočenja sa optuženim B.D.1 nije mogao potvrditi da je isti jedan od njih dvojice.

Svjedok K.M.7 navodi da uopšte ne poznaje optuženog B.D.1.

Svjedok S.H.2 u svom iskazu navodi dešavanja u blizini benzinske pumpe u Zvorniku ali nije mogla sa sigurnošću tvrditi da je okrivljeni B.D.1 bio u grupi lica koja su okupirala taj dio/ optužba nije ni obuhvatila dio dešavanja oko ove benzinske pumpe/.

Svjedok A.A.2 se nakon suočenja sa B.D.1 nije mogao izjasniti da li ga je negdje vidio.

Svjedok D.H.4 u svom iskazu između ostalog navodi da ne može tvrditi da je optuženi B.D.1 osoba koda je šetala po krugu bolnice u Bijeljini.

Svjedoci M.F.2 i M.N.2 saglasno izjavljaju da ne poznaju optužene, pa dakle ni optuženog B.D.1, a svjedok M.N.2 tvrdi da ih nikada nije vidjela niti nešto čula o njima.

Svjedok B.Š.2 navodi da je vidio optuženog B.D.1 na igralištu u Diviču. Gledao ga je sa udaljenosti od oko 20 metara. Navodi da je bio u logoru u Čalopeku od 28.5. do 1.7.1992. god. da je prepoznao optuženog B.D.1 da je dolazio sa grupom četnika koji su tukli logoraše, ali da njega optuženi B.D.1 nije tukao.

Svjedok A.Š., nakon što mu je predočena fotografija optuženog B.D.1 je izjavio da isti mnogo liči na čovjeka koji je dolazio na Divič.

Svjedok B.Š.1 navodi da je optuženi B.D.1 osoba koda ga je tukla dok se nalazio u Bijeljini.

Vidljivo je iz iskaza svjedoka B.Š.2, B.Š.1 i A.Š., da oni u svojim iskazima pominju optuženog B.D.1, ali to pominjanje je površno jer osim što govore da su ga vidjeli na određenim mjestima, njihovim takvim iskazima se ne potvrđuje ni jedna radnja obilježja krivičnog djela za koje je optuženi B.D.1 optužen. Istina, svjedok B.Š.1 tvrdi da ga je optuženi B.D.1 tukao, ali eventualna istinitost ovakve tvrdnje nije obuhvaćena optužbom, tj. B.Š.1 optužbom nije obuhvaćen kao lice prema kome su počinjene radnje za koje bi optuženi B.D.1 bio eventualno odgovoran.

S druge strane dokumentacija koja je pribavljena od ... u Č. potvrđuje dio odbrane optuženog da se isti za vrijeme događaja na području Bijeljine i Zvornika nalazio kao ... u ovoj ... Naime, uvidom u ovu dokumentaciju utvrđuje se da je isti zaista imao na rasporedu ..., jer je u knjigama o radu ... upisano ime ..., vrijeme kada su isti obučavani, kao i potpisi između ostalog i optuženog B.D.1 na koje potpise niko od stranaka nije prigovorio.

Na kraju svjedok M.A.6 je u svojoj izjavi između ostalog naveo da je predsjednik državne komisije za traženje nestalih osoba u vladi BiH. Što se tiče optuženih T.T. i B.D.1, njihove ratne odnosno vojne aktivnosti nisu mu uopšte poznate, niti se isti pojavljuju u dokumentaciji kojom raspolaže. Praktično za njihova imena je saznao tek pošto je njihova dokumentacija na traženje gospodina Š. dostavljena Medjunarodnom sudu u Hagu.

Sumirajući sve naprijed nevedeno, nakon analize provedenih dokaza sud nije našao da je dokazano da su optuženi T.T. i B.D.1 počinili krivično djelo za koje su optuženi, te ih je po čl. 350. st. 1. tačka 3. ZKP-a oslobodio od optužbe.

Odluka o troškovima krivičnog postupka zasniva se na odredbi čl. 99. st. 1. Zakona o krivičnom postupku, a to je da troškovi krivičnog postupka padaju na teret budžetskih sredstava.

ZAPISNIČAR:

PREDSJEDNIK VIJEĆA:

Duraković Zineta

Imamović Sulejman

POUKA: Protiv ove presude dozvoljena je žalba Vrhovnom sudu Federacije BiH u roku od 15 dana od dana prijema iste. Žalba se podnosi putem ovog suda.

